

sőt, vannak jelek arra, hogy ő is nyomorult, nagyon valószínű, hogy erről az igazságról mindenkinek és folyton hallania kell! Mi, akik ilyen aggályosak vagyunk a szavakkal vagy a szavak hiányával, sajnós, nem ütöttünk Jézusra. Ő ugyanis nem félt attól, hogy a szavai elkopnak, le sem írta őket. Tőle tudjuk, hogy a mi idegességünkkel ellentétben az ő nyugalmából az következik, hogy az ígét az igazság élteti — ezt írná, ugye? Igaza volna.

4. Ezekből arra kell következtetnem, hogy nincs bennem elég alázat. Elég! Magában talán van? Ugyanakkor arra már rádöbbsentem, hogy minden jónak és szeretetnek alázat az alapja, sőt, minden igazi okosságnak és megértésnek is. A dölyfös ember törvényszerűen buta és egyre butább, ezért egyre messzebb kerül saját létfeltételeitől: előbb-utóbb mindent félreért.

5. Mert mi az alázat? Az, amikor mellőzzük magunkban magunkat, hogy az így támadt résen betörjön a világosság tudatunkba, s hogy ennek a világosságnak a belső fényében lássuk eredeti rendjünkben a dolgokat. Ezt a rendet önkéntelenül is tiszteljük és akkor is elfogadjuk, ha éppen nem kellemes következményekkel jár. De ez a rend mindig rejtett, a mindenit! Rejtett és csak nagyon lassan mutatja meg magát az alázatosnak.

6. Belső bizonyosságra vágyom. Szinte szorongással érzem, hogy ez a bizonyosság közeledik felém. Vagy másképpen: egész egyszerűen öröm után követelődik bennem valami, nem tudom, mi, mintha annak a bizonyosságnak öröm lenne a neve. Ugyanakkor se a megfontoltságom, se a melázó lassúságom, se szigorú szemlélődésem nem változik. Mintha elkerülhetetlen útkereszteződés felé lépkednék. Meg kellene állnom. Szeretnék is megállni, sőt, visszafordulni, de már nem lehet. Mi a csudát csináljak?

Ütődött válaszokat adok magamnak: menjek el kapálni, ápoljak súlyos betegeket, merüljek el közhasznú munkában. Azt hiszi, oda nem követne a lélek? Vagy tessék kételkedni. De ez nevetséges: mi az, hogy tessék? A kételkedést nem lehet csinálni, az átvillan az emberen, mintha az ember énje kettéhasadna, és ez a villanás rémülettel, létiszonyodással tölti el, különben nyafogás, színjátás az egész... Isten nem attól van, hogy „érezem”. De ha van, a legnagyobb emberi szerencsétlenségnek tartom nem érezni, hogy van. Üdvözlí:

Olasz Bálint

KEMÉNY ISTVÁN

Vágy szeretni

A termék elhagyta a gyárat.
Az emberi kéz érintésére vár.
A sarkon lebeg szemmagasságban.
Két kihalt utcát lát egyszerre végig.

Aztán zavartan — elhal, a helyén semmi.

Borzongva rántom össze a függönyt.
A sötét mindig vár eddig az érintésemig.